

Φωτογραφίες απο την Καμίτσιανη

•

•

•

•

-
•
-

Η
ανακαινισμένη ιερά μονή του Αγίου Γεωργίου Καμίτσιανης. Φωτογραφία Μιχάλης Γ. Πασιάκος

Η ιστορική βυζαντινή Ιερά Μονή Αγίου Γεωργίου Καμίτσανης

Η χρονολογία ίδρυσης της ιεράς μονής του Αγίου Γεωργίου Καμίτσανης χάνεται στα βάθη των αιώνων. Πολλοί τοποθετούν την απαρχή της στα χρόνια της βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Ο καθηγητής του πανεπιστημίου Μαργαρίτης Ευαγγελίδης μας πληροφορεί ότι στην Ήπειρο υπήρχαν μονές και προ της πτώσεως της Κωνσταντινούπολης (δηλ. πριν το 1453) όπως η **“Μοναστηριακή σχολή της καμίτσανης”**.

Ο Ιωάννης Λαμπρίδης αναφέρεται σε σφραγίδα αναγράφουσα **“Μονή του Αγίου Γεωργίου της Καμίτσανης 1613”** και επιπλέον ότι λειτουργούσε ως **“γραμμάτων σχολή”**.

Εκ των υστέρων το 1758 ο ηγούμενος Παΐσιος ελθών εις την Μονήν την βρήκε μισοερειπωμένη προφανώς από επιδρομές αλλοθρήσκων οι οποίοι σε κάποιες από τις συχνές επιδρομές τους λαφυραγώγησαν το ιερόν τούτο ίδρυμα και κατόπιν το παρέδωσαν εις το πυρ”.

Σ’ έναν από τους κίονες του Ναού είναι γραμμένη η εξής επιγραφή:

“Ἦρθα ἐγὼ ὁ ταπεινὸς καὶ ἐλάχιστος Παΐσιος εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καμίτσανης καὶ κάθισα κάτω εἰς τὸν ἴσκιον μῆνες τρεῖς καὶ δὲν εἶχα πού τὴν κεφαλὴν κλίνει. Καὶ ἡύρα κομμάτι ἐκκλησίᾳ μόνον, ὄχι ἄλλο τίποτας, ἀπὸ τὴν Βάπτισιν εἰς τὸ χαγιάτι ἔξω, ἦταν ἡ ἐκκλησίᾳ. Μόνον ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ πρεσβεία τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ ἔλεος τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τὰ ἐτελείωσε..”.

Αφού εσκήνωσε εκεί, κινηθείς θείω ζήλω, επιδίδεται στα έργα οικοδόμησης με προσωπική εργασία, χρηματικά βοηθήματα και άλλες προσφορές και επικουρίαν απο τους περιοίκους και από ομογενείς ομοδόξων χωρών ταξιδεύοντας εις Ουγγαρία και Μολδοβλαχίαν εξασφαλίζοντας και την βοήθεια των εκεί ορθοδόξων πολυτάλαντων μονών, υπό την διακυβέρνηση των Φαναριωτών.

Ύστερα από 15 χρόνια το 1773 ολοκληρώθηκε η οικοδομή εν τω συνόλω λίθινη στερεά και ευπρόσωπος έχουσα εν τω μέσω ναόν του Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Ο ναός αυτός είναι κομψότατος, βυζαντινού ρυθμού εν είδει σταυρού έχων τρούλλον, με τύμπανον. Κοσμείται με τοιχογραφίες καθ’ όλον του το εσωτερικό.

Έχει η μονή πολυάριθμα κελιά, μαγειρείο, εστιατόρια, αίθουσες αποθήκες, σταύλους όλα τα απαραίτητα για να κοινοβιεί το πλήθος των μοναχών και να διαιτείται κοινοβιακώς, αποφεύγοντας, κάθε εγωϊστική και συμφεροντολογική φροντίδα επ’ απειλή αφορισμού.

Η καλαίσθητη ανακαινισθείσα Ιερά Μονή **“εφημίσθη ταχέως”** και για πάρα πολλά χρόνια αποτελούσε κεντρική εστία γραμμάτων όπως αποδεικνύεται και από την πλούσια βιβλιοθήκη που διέθετε, εκπέμποντας φώτα Ελληνικής και Χριστιανικής παιδείας, θρησκευτικό, πνευματικό και εκπαιδευτικό κέντρο της ευρύτερης περιοχής συμπεριλαμβανομένης και της Βορείου Ηπείρου.

Η προσφορά της θεωρείται τεράστια αν αναλογισθεί κανείς ότι η περιοχή διατελούσε υπό τουρκική κατοχή.

Τοποθεσία Μονής

Ο άγνωστος πρώτος κτήτωρ της μονής αυτής(πριν το 1453) ο επιλέξας δια τον ιερόν σκοπόν του την περικαλλή αυτή τοποθεσία εκ των ρομαντικότερων τοπίων του Τσαμαντά με τα μεγάλα δένδρα του πυκνού δάσους, με κήπους, με τα δροσερά τρεχούμενα νερά με το άφθονο γύρω από τη μονή πράσινο, αποδεικνύεται ότι είχε ποιητική την φύση και ρομαντική αντίληψη περί του καλού και του ωραίου, περί της υμνολογίας του Ποιητή των πάντων.

Επιπλέον η ιερότητα του πέριξ της μονής πυκνού δάσους, απομάκρυνε τον καταστρεπτικό πέλεκυ των κατοίκων του Τσαμαντά και προφύλαξε τον εκπληκτικό αυτόν χώρο από την παντελή αποψίλωση αυτού.

Περιουσία της Μονής

Η μονή είχε πλουσιώτατες γαίες, ελαιώνες, δάση, βοσκοτόπια και έξω από τα σύνορα του Τσαμαντά όπως στα χωριά αχούρια, Λιντίζντα, φοινίκι, κλπ, περιουσία που προερχόταν από κληροδοτήματα, δωρεές, αφιερώσεις ευσεβών χριστιανών, μικρό δε μέρος είχε αποκτηθεί και από αγορές των Ηγουμένων της.

Η μονή χρειαζόταν ετησίως 9.600 οκάδες σιτηρά. Τα μισά απ' αυτά εδαπανώντο σε άρτο για τους διερχόμενους ξένους, του πτωχούς και τους έκτακτους εργάτες της Μονής.

Τα υπόλοιπα μισά σιτηρά εδαπάνωντο για το προσωπικό της μονής που πρέπει να αριθμούσε 25 άτομα εκ των οποίων τον μεγαλύτερο αριθμό αποτελούσαν οι μοναχοί όπως καταμαρτυράται από τα πολυάριθμα κελιά της.

Εορτή Αγίου - Πανηγύρι

Το ετήσιο πανηγύρι της Μονής (23 απριλίου) γινόταν πομπωδέστατα. Η μεγάλη εικόνα του Αγίου Γεωργίου μεταφερόταν έξω από τον ναό για την τέλεση του αγιασμού όπως και σήμερα και η λαϊκή παράδοση απέδιδε θαυματουργό δύναμη στην εικόνα, η οποία συνετάρρατε πολλάκις και παρέσυρε ασταμάτητα τον κρατούντα το κοντάριο με το λάβαρο του Αγίου.

Ανάμεσα όμως στα κειμήλια της Ι. Μονής σημειώνεται και το εξής: **“Αργυρούν κιβώτιον περιέχον διάφορα τεμάχια αγίων λειψάνων”** με επιγραφή επ' αυτού και αναγραφέν έτος **1779** το οποίο μεταφέρει την ημέρα της εορτής του Αγίου στην Καμίτσανη, ο αρχιμανδρίτης **Μεθόδιος** από το **Γηρομέρι** εις το οποίο φυλάσσεται.

Η εορτή του Αγίου Γεωργίου συγκέντρωνε πλήθος προσκυνητών όχι μόνον από τα γύρω χωριά αλλά και από τα λεγόμενα κατωχώρια, όπως το φοινίκι κλπ.

Η εξαιρετική μοναστηριακή τοποθεσία με το εκπληκτικό δροσόλουστο φυσικό τοπίο, με τα γάργαρα νερά, με το σχετικώς δροσερότερον κλίμα συνετέλουν, ώστε πολλοί κατωχωρίτες, όσοι μπορούσαν εκ πλούτου και κοινωνικής θέσεως όχι μόνον να προσέρχονται εις το ετήσιο πανηγύρι αλλά να **“διαθερίζουν”** εις την μονήν. Απ' εκεί και η ιδιαίτερα ευλάβεια των **Φοινικιωτών** που ανέγειραν τα δικά τους δωμάτια όπως μας πληροφορεί η δεύτερη επιγραφή: **“το ήμισυ της δυτικής σειράς των δωματίων εγένετο δαπάναις προκριτών τινών του χωριού Φοινίκι”** προβαίνοντες δε και σε δωρεές πολλών βιβλίων προς εμπλουτισμό της βιβλιοθήκης όπως της Φοινικιώτισσας **Ζωίτσας** του **Δήμου Θεολόγου** το έτος **1775** όπως είναι γραμμένο εις το βιβλίο **“Βίοι αγίων”**.

Ηγούμενοι της Ιεράς Μονής

Οι άξιοι και φωτισμένοι ηγούμενοι που οδήγησαν το Μοναστήρι σε εποχές μεγάλης δόξας και προσφοράς είναι οι παρακάτω και αναφέρουμε τα ονόματά τους χρονολογικά:

Ο πρώτος κτήτωρ είναι άγνωστος (βυζαντινής εποχής)

1. Παΐσιος Α', είναι ο ανακαινιστής και ο δεύτερος κτήτωρ 1758-1796

2. Κλήμης: 1765 ήρθε στη Μονή – 1817.

3. Αγαθάγγελος

4. Ζωσιμάς

5. Διονύσιος

6. Αγάπιος

7. Παΐσιος Β' απεβίωσε 1849

8. Παππά Βασίλης εκ φανερωμένης.

9. Ιγνάτιος 1853-1896.

Ακολουθούν κληρικοί από τον Τσαμαντά βραχείας περιόδου μέχρι τον διορισμό του τελευταίου Ηγουμένου.

10. Δαμιανός Πέσχος: 1898-1927.

Η μονή σήμερα

Μετά τον θάνατό του τελευταίου Ηγούμενου Δαμιανού Πέσχου, η Μονή ερήμωσε και άρχισε να παρακμάζει. Τα κτίρια των κελιών κατέρρευσαν και διατηρήθηκε μόνο το Καθολικό, το οποίο χρησιμοποιούνταν ως ενοριακός ναός του συνοικισμού Καμίτσιανη, ο οποίος είχε δημιουργηθεί εν

τω μεταξύ, στην περιοχή γύρω από τη μονή. Με νόμο της Κυβέρνησης Ζαΐμη το 1933, καταργήθηκε από ανεξάρτητο νομικό πρόσωπο και συγχωνεύτηκε, όπως όλα τα υπόλοιπα μοναστήρια της επαρχίας Φιλιατών, στη μονή Γηρομερίου, ως μετόχι.

Τα ιστορικά αυτά στοιχεία για την μονή του Αγίου Γεωργίου Καμίτσιανης αντλήσαμε απο το βιβλίο του Τσαμαντιώτη λόγιου και λαογράφου [Νικόλαου Νίτσου](#) "**Μονογραφία περί της εν Ηπείρω κόμης του Τσαμαντά**".

Ενέργειες και παραστάσεις που έγιναν για την συντήρηση και διάσωση της ιεράς μονής του Αγίου Γεωργίου Καμίτσιανης

[Οι φίλοι του Τσαμαντά για τον Άγιο Γεώργιο](#)
[Επιστολή στο υπουργείο πολιτισμού](#)
[Εκκληση για τον Άγιο Γεώργιο Καμίτσιανης](#)
[Η αδελφότητα Τσαμαντιωτών για τον Άγιο Γεώργιο](#)

[Επάνω](#)